



ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΥΡΙΚΗ

Ἀριθ. 151

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1882.



Χθὲς τὴν νύκτα ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν τὸ ἀκριβέστερον τῶν πολλῶν ἀνακριβῶν ὥρολογίων τῆς πόλεως ἐσήμεινε τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἤχουν ἀργὰ καὶ μονότονα παλλόμενα εἰς τὸν ὕγρον αἰθέρα τὰ δώδεκα κτυπήματα, συννητήθησαν ἐπὶ τῆς ὑψηλοτάτης ἀκρῆς τοῦ Ἰμμητοῦ δύο πρᾶδοξοὶ ὁδοιπόροι.

Ὁ εἷς ἦτο γέρων, βικνὸς κεκυφώς, βίνων μετὰ κόπου καὶ στηριζόμενος ἐπὶ βικτηρίας· ὁ ἕτερος ἦτο παιδίον μικρόν, ζωηρόν, φιδρότατον βικνον μετ' ἀθῶς ἀμεριμνησίας.

Ὁ γέρων ἔφερεν ἐπὶ τῶν κυρτῶν ὤμων δισάκκιον παλαιὸν φινόμενον πλῆρες, τὸ παιδίον ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας κάνιστρον.

Οἱ δύο τόσον ἀνόμοιοι ὁδοιπόροι ἀμχ ὡς εὔρεθησαν ἐγγύς, ἔστησαν καὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους. Ὁ γέρων παρετήρησε μετὰ οἴκτου τὸν χαριέντα παιῖδα, καὶ οὗτος προσεῖθε τὸν γέροντα μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ περιεργίας.

— Ποῦ πηγαίνεις, παπποῦ; ἠρώτησεν ὁ μικρός.

— Πηγαίνω ἐκεῖ, ὁπότεν ἔρχεσαι σύ, ἀπήντησε μεθ' ὑποκόπου φωνῆς ὁ γέρων, πηγαίνω εἰς τὴν αἰωνιότητα.

— Καλὸν ταξεῖδι ἔχεις νὰ κάμης εἶπε γελῶν τὸ παιδίον· ὅθι τρέχης πολὺν κχιρὸν ἀκόμη. Καὶ τί ἔχεις μέσα εἰς τὸ σακκί;

Ὁ γέρων κατεβίβασεν ἀπὸ τῶν ὤμων τὸ σακκίον καὶ λύσας αὐτὸ ἤρξατο νὰ ἐκβάλλῃ, νὰ ἐκβάλλῃ ἐξ αὐτοῦ ἀκχτακχύστως πλῆθος πρχγμάτων ὡς Ουκχματοποιὸς ἐξάγων ἀπὸ πύλου τινος πκντοδκπὰ ἀντικείμενα. Ἦσαν ἐλπίδες πολλὰ εἰς θρύμματα, ὄνειρα νεκρά, πόθοι ἀχρηστοί, μεγα-

λεῖα κατακυλισθέντα, ἦσαν διατάγματα περὶ ἐφεδρείας, ἦσαν στελέχη στρατοῦ, ἦσαν πρωτόκολλα συνδιασκέψεων, ἦσαν διακοινώσεις, ἦσαν πκτριωτικὰ ποιήματα, ἦσαν τηλεγραφήματα ἐνθουσιώδη, ἦσαν προφωνήσεις βικβίνων καὶ ἐπισκόπων, ἦσαν ζητωκρχυκί, ἦσαν πυροτεχνήματα, ἦσαν καυμέδες καὶ γρχματόσημα παραπεποιημένα, ἦσαν βουλεύματα, ἦσαν κύρια ἄρθρα ἐφημερίδων, ἦσαν ἐκθέσεις ἰκτροσυνεδρίου, ἦσαν προγράμματα θεατρικὰ, ἦσαν διατάγματα περὶ δικλύσεως, συνδικασμοί, προγράμματα, ἐπιγραφὴ με κεφαλικὰ γράμματα, τηλεγραφήματα περὶ ἐπεμβάσεων, πανηγύρεις, συγχαρητήρια πάντα κηλιδωμένα, πάντα κατεσπιλωμένα ὑπὸ βορβόρου.

— Οὐφ! ἐκρχύγκσε τὸ παιδίον γελῶν, τί παληοπραγματεία εἶν' αὐτή, γέρο; Μήπως εἶσαι ἐβραῖος κκλαιοπώλης ἢ βικκοσυλλέκτης;

Ὁ γέρων παρετήρησεν ἀσκαρδαμικτεῖ τὸ παιδίον καὶ ἐμειδίχσε πικρῶς.

— Θὰ μάθης κατόπιν ποῖος εἶμαι ἐγώ; εἶπέ μου πρότερον ποῖος εἶσαι σύ.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ μικρός ἐγεννήθην τὴν νύκτα ταύτην. Καὶ μόλις ἐγεννήθην, ὁ πατήρ μου ὁ γέρο-Χρόνος με ἀπέστειλεν ἀμέσως ἐδῶ· μοῦ παρήγγειλε νὰ καθήσω ἐκεῖ, καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἔδειξε τὴν μέσον τοῦ σκότους μόλις διακρινομένην πόλιν, ἕως νὰ με καλέσῃ πάλιν ὀπίσω, μοῦ ἔθηκε δὲ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ αὐτὸ τὸ κάνιστρον νὰ τὸ μοιράσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ τί περιέχει αὐτὸ τὸ κάνιστρον, γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ γέρων.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ μικρός, δεικνύων αὐτὸ, περιέχει τόσα ὠραῖα πράγματα, ἄνθη, ἐπισκεπητήρια, εὐχὰς, στίχους, δῶρα, παιγνίδια γλυκίσματα...

— Αὐτὰ μόνον;

— Αὐτὰ, τί σοὶ φαίνονται ὀλίγα;

— Απατᾶσαι, παιδίον ἐπνέλαβεν ὁ γέρον μετὰ πικρίας· αὐτὰ εἶνε ὅσα εἶνε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ὅσα εἶνε ὑποκάτω μόνῃ ἢ εἰμυρμένη τὸ εἰξεύρει. Κύριος οἶδε πόσαι ἔριδες, πόσα λογομαχίαι, πόσαι πτώσεις ὑπουργείων, πόσα κατηγορητήρια ὑπουργῶν, πόσοι νέοι ὑπέρογοι φόροι, πόσα δάνεια, πόσαι ἀφροσύναι, πόσοι ἐξευτελισμοὶ ὑποκρύπτονται εἰς τὸ βῆθος τοῦ κνίστρου σου! Εἶται τὸ 1882, ὁ διάδοχος μου ἐπὶ τῆς γῆς μάθε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ 1881. Μὲ βλέπεις γέροντα, ἀληθῶς; καὶ ὅμως μόλις τῶρα κλείει ἐν ἔτος ἀφότου ἐγεννήθη ἐν εἰς τὸν κόσμον.

— Ἐλα δά! ἀνέκραξε κυχγάζον τὸ παιδίον, ἡ πρῶτάν σου λείπει· ἐπαλλάξωσες καὶ δὲν ἐνθυμεῖται ἴσως.

— Εἶσαι ἄπειρος, μικρὸ μου καὶ διὰ τοῦτο σὲ συγχωρῶ· καὶ ἐγὼ ἐπίσης πρὸ ἐνός ἔτους ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον ἐμυκτήριζον ὡς σὺ τὸν προκάτοχόν μου ὃν συνήντησα ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης ἀλλ' ἔπειτα μὲ ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα, ὅτι ὅσα ἐκεῖνος μοι εἶπε ἦσαν ἀληθῆ. Πρὶν γεννηθῶ, ἔτι οἱ ἄνθρωποι μὲ περιέμενον, μὲ προεμάντευον, εὔρον ὅτι ὁ ἀριθμὸς μου συνίστατο ἐκ δύο 18, ὅτι τὸ ἄθροισμα τοῦ ψηφίου μου ἀπετέλει τὸν ἀριθμὸν 18, τὸ ἐθεώρησαν αἴσιον οἰωνὸν καὶ μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας. Ἄλλ' ὅτε ἤρχισα νὰ κενώνω τὸ κνίστρόν μου, εἶδον ὅτι ἡ Μοῖρα εἶχεν ὑποκρύψει ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὰ κακά της· ἤρξαντο νὰ γογγύζουσι, νὰ μὲ καταρῶνται, νὰ μὲ ἀποστρέφονται, νὰ ἀριθμῶσι τὰς ἡμέρας τοῦ βίου μου, νὰ προσδοκῶσι μετ' ἀνυπομονησίαις τὸν θάνατόν μου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέπνεον νὰ συνοδύσωσιν οἱ ἀχάριστοι τὸν θάνατόν μου μετὰ συριγμῶν, καὶ μετὰ μυρίων ἐκδηλώσεων χαρᾶς. Καὶ σὺ τὰ αὐτὰ θὰ πάθῃς μικρόν μου 1882. Τῶρα σὲ ὑποδέχονται μετ' ἀγαλιάσεως, ἀλλ' ὅταν κατόπιν τὸ κνίστρόν σου ἀρχίσῃ νὰ χαρίσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους...

Ὁ γέρον ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκστομίσῃ τί ὑπέκρυπτε τὸ κνίστρον τοῦ μικροῦ 1882, ὅτε ἀῖνης βίαιον πνεῦμα ἀνέμου παρέφερον αὐτὸν μακρὰν ὠθοῦν αὐτὸν πρὸς τὴν μοιρῆν ὁδὸν τῆς Αἰωνιότητος. Τὸ παιδίον ἔμεινε σκεπτικὸν ἐπὶ τινι στιγμῇ, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀνελκυστὴν τὴν φαιδρότητα τοῦ ἔκραξεν:

— Ὁ γερο-ἐξεκουτικισμένος, ποῦτος ἤξεύρει ἂν δὲν μοῦ τὰ εἶπεν ἀπὸ τὴν σκάσις σου!

Καὶ πληρὴς θάρρους μετὰ τὸν συλλογισμὸν τοῦτον, κῆτηλθεν ἐν τάχει τὴν κατωφέρειαν, ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἤρχισε νὰ σκορπίζῃ ἀφθόνως τὰ δῶρα τοῦ κνίστρου του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη πρώτη πεσοῦσα εὐχὴ ἦτο:

— Ὑγεία, εὐτυχία, φαιδρότης εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «*Ἀσμοδαίου*»!

Προφητεῖται διὰ τὸ ἔτος 1882

Ὁ κυριεὺς πλῆνης κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶνε ὁ Κουμουνοδούρος, ἀγνοεῖται ὅμως ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ πλῆνησῃ διὰ ὅλου τοῦ ἔτους.

Ἐκλείψεις θὰ συμβῶσι πολλά. Ἐκλείψεις Μπούμπουλη

ὀλική. Ἐκλείψεις μερικὴ τῶν τριῶν ἀδελφῶν Ἰκωβάτων. Ἐκλείψεις δακτυλιοειδῆς τοῦ συλλόγου τῆς Ἐγέροσεως.

Ἦραι τοῦ ἔτους.

Ὅσαι καὶ πέρυσι 365 τιμᾶται ἕκαστον φύλλον λεπ. 5. Ἐὰ γράφῃ ἄρθρα καὶ ὁ Στρυμύλης.

Ἐορταὶ ἐθνικαί, θὰ προστεθῶσιν εἰς αὐτὰς καὶ Ἡ ἀγακῆρσις τοῦ τρίτου κόμματος καὶ Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Σιβιτανίδου εἰς τὴν Καλαμπάκην.

Ἐορταὶ καθ' ἃς δὲν ἐργάζονται τὰ δημοσία γραφεῖα.

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων.

ΤΙ ΘΑ ΚΑΜΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΤΥΧΟΝΤΕΣ

Ὁ ΦΙΑΘΜΩΝ θὰ ἀνέλθῃ τὴν προεδρείαν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου διὰ νὰ μὴ παρκαπονητῆται ὁ Ῥάλλης, ὅτι εἶνε πρόεδρος ἐπὶ τῶν τελετῶν μόνον.

Ὁ ΜΑΓΚΟΚΟΡΑΤΟΣ θὰ τακτοποιήσῃ τὸ Ἀρσάκειον πρὸς μεγάλην λύπην μερικῶν συμβούλων.

Ὁ ΣΚΟΓΖΕΣ θὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ζυγομαλά ἐν Κωνσταντινουπόλει e vice versa.

Ὁ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ θὰ γράφῃ καὶ θεατρικὰ εἰς τὰς Νέας Ἰδέας (ἤρχισεν ἤδη.)

Ὁ Ν. ΧΑΤΖΙΕΚΟΣ θὰ ἐκδώσῃ νέον τόμον λυρικῶν ποιήσεων.

Ὁ ΡΟΝΤΗΡΗΣ θὰ ἐκδώσῃ τὸν γ' τόμον τοῦ κατὰ Σύνταγμα πολιτεύεσθαι.

Ὁ ΑΒΕΡΩΦ... ἄγνωστον ἀκόμη.

Ὁ ΡΙΚΑΚΗΣ θὰ στῆλῃ ὀπουδήποτε πρέσβυς.

Ὁ ΜΠΟΓΜΠΟΓΛΗΣ θὰ μεταβῆ εἰς Λονδίνον διὰ νὰ σπουδάσῃ τὰς τελευταίας μεθόδους τῆς τορπιλλοποιτικῆς διὰ μέλλοντας σκοπούς.

Ὁ ΚΑΡΑΠΑΓΛΟΣ θὰ γράψῃ φιλοσοφικὴν πραγματεῖαν περὶ τῆς ἀσπαστικῆς τῶν ἀνθρωπίνων καὶ θὰ ἀνέλθῃ τὴν πρῶτὴν τῆ Ἰρκαπέζης θέσιν του.

Ὁ ΣΙΜΠΟΓΛΟΣ θὰ συστήσῃ κάμμιν νέαν Τράπεζαν.

Ὁ ἀνεψιὸς ΚΕΧΑΓΙΑΣ θὰ κάμῃ δίκην τοῦ θεοῦ του διὰ τὴν πολυθρύλλητον ἐκλογὴν, ἥτις τὸν ἐχωντάκωσε.

Φιλοσοφία τοῦ λαοῦ.

Τὴν πρώτην φοράν ὅτε ὁ λαὸς ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου περὶ τῶν νέων ιδεῶν, ἀπεκρίθη ΝΑΙ. (ὅρα Νέας Ἰδέας 27 Σεπτεμβρίου 1879.)

Τὴν δευτέραν φοράν ἀπεκρίθη ΘΑ ΣΚΕΦΘΩ (ὅρα Νέας Ἰδέας 26 Δεκεμβρίου 1880.)

Τὴν τρίτην φοράν θὰ τοῦ ζητῆ ἮΠΙΣΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟ (ὅρα Νέας Ἰδέας τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν).